

in na svoje uho sem slišal, kakó se je poznejši metropolit Sava, tedaj še arhimandrit, glasno rogal v cerkvi metropolitu Antimu, ko je propovedoval o svečani priliki, in mu srbsčina ni gladko tekla iz ust. Mladega Srba, ki se je samouk naučil čitati, pisati in opravljati molitve, hotel je grški vladika zapopiti, toda mladič se je branil. Vladika reče rojakom njegovim: »Kail beh, da zopopam vase covek — ama kad neke, sto da mu cinim? Sam ke se kajje!« To naj bi slulo srbski: »Hteo bi, da zapopim vašega čoveka, ama kad neće, šta da mu činim? Sam će se kajati (bode mu še žal).« (Dalje prihodnjič.)

Nagajiva ptica.

Pod ôknom mi děklica šiva,
In v prstek iglà podletí;
Iz žile ji kapljica živa
Privrela je rdeče krvi.

A ptica krilata na zidi
Obráča na děkle okó,
Nesrečo deklétovo vidi,
Poredna zapôje glasnó:

»Že mislila zdaj si na njega,
Nevesta preljuba, se vé?
A kaj li ti moreš do tega,
Da misli od dela hité?!«

To čuje in děklica v lice
Nedolžno se živo zardí,
Ne upa si, da bi do ptice
Povzdignila plahe očí.

A ptica od hiše izgíne,
Letí že pod nebom naprej;
Lehkò, da ljubezen mladine
Premišlja na poti mi tej!

y.

Strte góslí.

Ob skali je godec raztrésčil góslí,
Imetek jedin, življenja slaj.
Vsekdár najmilejši so glási mu vrelí
Iz srca v strune, iz strun nazaj . . .

Nedavno — v ljubezni živem ognji
Nezvesti je děklici pel na njé.
A zdaj — zamrla je v srci ljubezen,
Zamrlo petje, zamrle solzé!

Bistrán.

